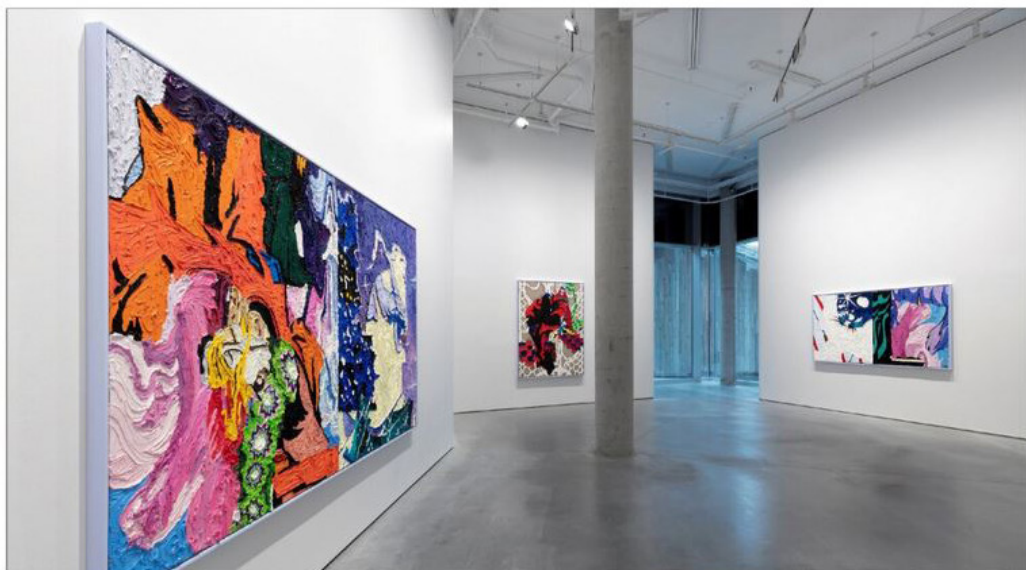

PEDER LUND

IDA EKBLAD - SLICE OF THE INACCESSIBLE
Peder Lund November 14, 2020 - February 13, 2021

- p. 3 Lars Elton, "Anmeldse Ida Ekblad: Utstillingen er en eksplosjon av fargeglede," Dagsavisen, 15 November 2020
- p. 8 Øivind Storm Bjerke, "Heftig og begeistrende," Klassekampen, 18 November 2020
- p. 13 Yngve sikko, "Malerier du får lyst til å ta på," Aftenposten, 19 November 2020
- p. 18 Arve Rød, "Finstilt farge i seigt stoff," Kunstavisen, 24 November 2020
- p. 26 Nicholas Norton, "Critics' Picks: Ida Ekblad," ARTFORUM, 24 November 2020

KULTUR

Ida Ekblads nye maleristilling «Slice of the inaccessible» hos Peder Lund er en visuell utfordring som spruter farger som en konfettikanon.

Foto: Courtesy of the artist and Peder Lund. Photo: Uli Holz

Ida Ekblad hyller Vasilij Kandinskij i «Artery walls and other living soft tissues». Foto: Courtesy of the artist and Peder Lund. Photo: Uli Holz

Ida Ekblads utstilling «Slice of the inaccessible» vil bli husket. Her «Ice Glides». Foto: Courtesy of the artist and Peder Lund. Photo: Uli Holz

En eksplosjon av fargeglede

Ida Ekblads nye utstilling «Slice of the inaccessible» er fargesterk og energisk. Spørsmålet er hvor langt hun kan gå før den populære inspirasjonen forsvinner ut med det abstrakte badevannet?

KUNST
Ida Ekblad
«Slice of the inaccessible»
Galleri Peder Lund, Oslo

Vi står midt oppe i en tid da språk og underliggende holdninger er noe som optar oss i større grad enn tidligere. Med Black Lives Matter har vi blitt bevisst på strukturell rasisme, med fremst og seksuell trakassering presset opp i den daglige samtalen. Mye dreier seg om holdninger som blir utfordret i språket. Problemet gjennomsvirer den offentlige

samtalen. Og så i en så enkel sammenheng som en kunstmeldelse. Det dreier seg, i dobbelt grad, om språk. Til en viss grad gjelder det språket

Ida Ekblad bruker i kunsten sin. Men kanskje i enda større grad dreier det seg om det språket jeg som kritiker bruker. I dag er det blitt en utfordring bare å påpeke et så grunnleggende faktum som det at kunstneren er kvinne. Som kritikerkollega Tommy Ottestad skrev i Klassekampen nylig: «Begrepet «kvinnelig

vitne om utstillingen, og tittelen ville garantert vakt oppsikt. Dette er hennes første utstilling i Norge siden suksessen med den store separatutstillingen på Moseet for samtidskunst i 2013. Hvor hun fylte den barokkinspirerte bankvægen med håndtegnede fyll med skrot. Hun skulle ha stilt ut på Kunstnernes Hus i sommer, men den er blitt utsatt til neste år. I stedet kan publikum kose seg med en konsentrert maleristilling i galleriet til Peder Lund på Tjvholmene.

Det er blitt en herlig, fargerik og energisk utstilling. En

visuell utfordring som spruter farger som en konfettikanon, men som også har sine rolige sider. En oppvisning av kunstnerisk glede over utfordringerne kunstneren møter i kampen med berett og maling. En vilge til «eksperimentering med kunstens grunn-

I dag er det blitt en utfordring bare å påpeke et så grunnleggende faktum som det at kunstneren er kvinne.

leggende bestanddeler. Utstillingstittelen «Slice of the inaccessible» (for eksempel oversatt til: En skive av det utillgängelige) åpner for et

språklig spill som peker mot noe underliggende som ikke er umiddelbart tilgjengelig. I et

intervju som skal publiseres i en bok senere i vinter snakker hun om inspirasjonen fra ulike deler av popkultur. Det kan like gjerne dreie seg om japanske tegneserier som fascinasjonen for mellomrommene i et skriftbilde. Listen er lang, og hun har selv bakgrunn fra tagging og skate-board, miljøer som i hennes ungdomstid var utstøtt på grensen av samfunnet. Alt dette kaster hun inn som et grunnlag i bildene sine. Resultatet er et visuelt kaos der du skal være ekstremt

dyktig for å finne noen som helst referanser til inspirasjonskildene. I stedet får du malerier som først og fremst har sin egen dynamikk. Du finner også referanser til den rike, modernistiske kunsthistorien, med en lys og vakker hyllest til Vasilij Kandinskij som et høydepunkt i «Artery walls and other living soft tissues».

Det er sjø i siden Ida Ekblads siste utstilling i Norge. Det at hun ikke har vært synlig i hjemlandet betyr ikke at hun har ligget på lat-siden. Hun har bygd en sterk karriere internasjonalt, sist med to store utstillinger ved prestisjenummer i Mexico og Sveits (jor. Prinsippet er for beigest horendør normale homobøker, og kunstner hennes omsettes på internasjonale auksjoner. Dette har bidratt til at hun er den eneste kvinnen som figurerer blant de ti øverste på en liste over landets samtidskunstnere med høyest inntekt. Med debuten hos Peder Lund har hun endelig fått en norsk gallerist. Da de fle enlige om et samarbeid annonserer galleriet med en belstidens annonse i et hvervende magasin. Det har vi aldri sett maken til i Norge.

Den økonomiske verdien er av mindre betydning. Når man står

overfor billedkunst med så sterk uttrykksvillighet der kunstneren har tatt så klare valg som Ida Ekblad har gjort med denne utstillingen, da vet i hvert fall jeg at dette er en utstilling jeg kommer til å huske. Den innledende innvidingen om språklige utfordringer er først glemt. Det er bildene som klirrer seg fast til hjernen. Der sitter de ennå. De vil ikke slippe taket.

■ Vises i Galleri Peder Lund til 13. februar 2021.

LARS ELTON
Kunstner
KUNST
Kunstbilde.no

LARS ELTON, "ANMELDELSE IDA EKBLAD: UTSTILLINGEN ER EN EKSPLOSJON AV FARGELEDE"

DAGSAVISEN 15 NOVEMBER 2020

PEDER LUND

Tjuvholmen allé 27

November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblads nye utstilling «Slice of the inaccessible» er fargesterk og energisk. Spørsmålet er hvor langt hun kan gå før den populærkulturelle inspirasjonen forsvinner ut med det abstrakte badevannet?

Vi står midt oppe i en tid da språk og underliggende holdinger er noe som opptar oss i større grad en tidligere. Med Black Lives Matter har vi blitt bevisst på strukturell rasisme, med #metoo er seksuell trakassering presset opp i den daglige samtalen. Mye dreier seg om holdninger som blir reflektert i språket Problemet gjennomsyrrer den offentlige samtalen. Også i en så enkel sammenheng som en kunstanmeldelse. Det dreier seg, i dobbelt grad, om språk: Til en viss grad gjelder det språket Ida Ekblad Bruker i kunsten sin. Men kanskje i enda større grad dreier det seg om det språket jeg some kritiker bruker.

I dag er det blitt en utfordring bare å påpeke et så grunnleggende faktum som det at kunstneren er kvinne. Som kritikerkollega Tommy Olsson skrev i Klassekampen nylig: «Begrepet «kvinnelig kunstner» (...) er virkelig en uting, men på samme tid umulig å styre unna, (...)».

Hvilke ord skal og kan jeg bruke om en så synlig kunstner? Spørsmålsstillingen skyldes dels at Ida Ekblad (født 1980) ikke nøyer seg med å stille seg i rekken og være én av mange. Hun krever sin plass. Hun osrer av selvtillit. Hun tør å skille seg ut. Da blir det fristende å gi henne karakteristikk som den jeg lenge tenkte på til tittelen. Etter mye tankevirkosomhet fant jeg noe bedre enn det som først falt meg inn. Jeg har innsett at tittelen kunne blitt oppfattet sexistisk. For ett år siden ville jeg ikke ha ofret det en tanke. Jeg vurderte lenge å la tittelen «Den norske kunstens «powergirl» stå, fordi Ida Ekblad fortjener oppmerksomhet. Publikum bør få vite om utstillingen, og tittelen ville garantert vakt oppsikt.

Dette er hennes første utstilling i Norge siden suksessen med den store separatutstillingen på Museet for samtidskunst i 2013. Hvor hun fylte den barokkinspirerte banksalen med handlevogner fylt med skrot. Hun skulle ha stilt ut på Kunstnernes Hus i sommer, men den er blitt utsatt til neste år. I stedet kan publikum kose seg med en konsentrert maleriutstilling i galleriet til Peder Lund på Tjuvholmen.

Det er blitt en herlig, fargesterk og energisk utstilling. En visuell utfordring some spruter farger som en konfettikanon, men som også har sine roligere sider. En oppvisning av kunstnerisk glede over utfordringene kunstneren møter i kampen med lerret og maling. En vilje til eksperimentering med kunstens grunnleggende bestanddeler.

Utstillingstittelen «Slice of the inaccessible» (for eksempel oversatt til: En skive av det utlgjengelige) åpner for et språklig spill som peker mot noe underliggende som ikke er umiddelbart tilgjengelig. I et intervju som skal publiseres i en bok senere i vinter snakker hun om inspirasjonen fra ulike deler av populærkulturen. Det kan like gjerne dreie seg om

japanske tegneserier som fascinasjonen for mellomrommene i et skriftbilde. Listen er lang, og hun har selv bakgrunn fra tagging og skateboard, miljøer som i hennes ungdomstid var utsatte på grensen av samfunnet. Alt dette kaster hun inn som et grunnlag i bildene sine.

Resultatet er et visuelt kaos der du skal være ekstremt dyktig for å finne noen som helst referanser til inspirasjonskildene. I stedet får du malerier som først og fremst har sin egen dynamikk. Du finner også referanser til den rike, modernistiske kunsthistorien, med en lys og vakker hyllest til Vasilij Kandinskij som et høydepunkt i «Artery walls and other living soft tissues».

Det er sju år siden Ida Ekblads siste utstilling i Norge. Det at hun ikke har vært synlig i hjemlandet betyr ikke at hun har ligget på latsiden. Hun har bygd en sterk karriere internasjonalt, sist med to store utstillinger ved prestisjemuseer i Mexico og Sveits i fjor. Prisnivået er for legst bortenfor normale lommebøker, og kunsten hennes omsettes på internasjonale auksjoner. Dette har bidratt til at hun er den eneste kvinnen som figurerer blant de ti øverste på en liste over landets samtidskunstnere med høyest inntekter. Med debuten hos Peder Lund har hun endelig fått en norsk gallerist. Da de ble enige om et samarbeid annonserte galleristen med en helsides annonse i et herværende magasin. Det har vi aldri sett maken til i Norge.

Den økonomiske verdien er av mindre betydning. Når man står overfor billedkunst med så sterk uttrykksvilje der kunstneren har tatt så klare valg som Ida Ekblad har gjort med denne utstillingen, da vet i hvert fall jeg at detter er en utstilling jeg kommer til å huske. Den innledende innvendingen om språklige utfordringer er fort glemt. Det er bildene som klistrer seg fast til hjernen. Der sitter de ennå. De vil ikke slippe taket.

LARS ELTON, "REVIEW, IDA EKBLAD: THE EXHIBITION IS AN EXPLOSION OF JOYFUL COLORS"

DAGSAVISEN 15 NOVEMBER 2020

PEDER LUND

Tjuvholmen allé 27

November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblad's new exhibition "Slice of the Inaccessible" brims with color and energy. The question is, how far can she go before the pop-cultural inspiration gets thrown out with the abstract bathwater?

Right now, we are living at a time when language and underlying attitudes concern us more than before. Black Lives Matter has made us aware of structural racism, while #metoo has pressed the topic of sexual harassment into our daily conversations. Much of this has to do with attitudes that are reflected in our language. The issue permeates our public discourse, even in a context as simple as an art review. It is a question of language in two regards: to a certain degree it concerns the language Ida Ekblad uses in her art, but perhaps to an even larger degree it concerns the language that I use as a reviewer.

Today it has become a challenge just to point out such a basic fact that the artist is a woman. As my fellow critic Tommy Olsson recently noted in *Klassekampen*, "The term 'female artist' [...] is lamentable, but at the same time it's impossible to avoid." What words, then, shall and can I use about such a high-profile artist? The question arises partly because Ida Ekblad (b. 1980) does not content herself with getting in line and being one of many. She demands her rightful place. She exudes self-confidence. She dares set herself apart. And then it becomes tempting to characterize her with words such as the one I had intended to use in the original title of this review. After mulling over it for a long while, I found something better than what had initially popped into my head. I realized that the original title might have been perceived as sexist. A year ago, I wouldn't have given it a second thought. And for a long while I considered sticking with my original title "The 'Power Girl' of Norwegian Art," because Ekblad deserves attention. The public should get to know about her new exhibition, and such a review title would undoubtedly have created a stir.

This is Ekblad's first exhibition in Norway since the success of her major solo exhibition at the Museum of Contemporary Art in 2013, when she filled the former bank's baroque-inspired hall with shopping carts crammed full of junk. She was to hold an exhibition at Kunstnernes Hus this summer, but it has been postponed until next year. Instead, the public can enjoy a concentrated display of her paintings at Peder Lund's Tjuvholmen gallery.

It is a wonderful, vibrantly colorful, and energetic exhibition. It is a visual challenge that shoots colors out like a confetti cannon, but that also shows a quieter side. It is a demonstration of artistic exuberance over the challenges the artist faces as she tussles with the canvas and the paint. It is a will to experiment with the fundamental components of art.

The exhibition's title *Slice of the Inaccessible* sets up a linguistic conundrum that alludes to something that is underlying but not immediately comprehensible. In an interview that is to

be published in a book later this winter, Ekblad speaks of being inspired by various elements from popular culture. This inspiration may equally come from Japanese comics as from her fascination with the spaces in a glyph. The list is long, and Ekblad herself has a background from tagging and skateboarding, communities that were fringe elements in society when she was growing up. She tosses all of these elements into the mix as a foundation for her pictures.

The result is a visual chaos where you would have to be uncommonly well-versed in order to spot any references to her inspirations. Rather, what you get are paintings that above all display their own dynamics. You also find references to the rich, modernist strain of art, with *Artery Walls and Other Living Soft Tissues* - a bright, gorgeous homage to Wassily Kandinsky - being a particular highlight.

It is now seven years since Ekblad's last exhibition in Norway. This lack of visibility in her native country does not mean that she has been lazing about. She has established a strong international career, most recently with two major exhibitions last year at prestigious museums in Mexico and Switzerland. The prices she commands are far beyond the reach of normal pocketbooks, and her art is sold at international auctions. As a result, she is the only woman to figure in the top ten list of contemporary Norwegian artists who earn the most. And with her debut at Peder Lund, she has finally found a Norwegian gallerist. When they entered into an agreement, the gallerist took out a full-page ad in a national magazine. We've never seen anything like it in Norway.

But the financial value is of lesser importance. When facing visual art that shows such an expressivity, and where the artist has made such forceful decisions as Ekblad has for this exhibition, then at least I know that this is an exhibition I will remember. The initial reservation regarding linguistic challenges is soon forgotten. It is the pictures themselves that become etched in the mind. And they're still there. They won't let go.

CAPTION: Ida Ekblad pays homage to Wassily Kandinsky in *Artery Walls and Other Living Soft Tissues*. Photo: Courtesy of the artist and Peder Lund. Photo: Uli Holz.

KUNST PÅ ONSDAG:

Klassekampen anmelder aktuelle utstillinger hver onsdag gjennom hele året. Vår anmeldere kan kontaktes på kunst@klassekampen.no.

Hver måned byr vi i tillegg på essays, intervjuer og nyheter fra Kunst-Norge.

Tips til våre kunstsidene kan rettes til Sara Hegna Hammer: sarah@klassekampen.no

Øivind Storm Bjerke
Professor i kunsthistorie og kunstkritiker

Tommy Olsson
Kunstner og kunstkritiker

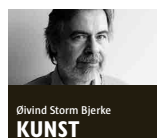
Line Ulekleiv
Kunsthistoriker og kunstkritiker

Kåre Bulle
Journalist og kunst- og litteraturkritiker

«Slice of the Inaccessible» på Peder Lund er Ida Ekblads første utstilling i Norge siden 2013.

Heftig og begeistrende

Ida Ekblad:
«Slice of the Inaccessible»
Galleri Peder Lund, Oslo
Står til 13. februar 2021

ANMELDELSE

Ida Ekblad turnerer kunsthistorien suverent – uten å resirkulere.

Gjennom livlige farger, energiske komposisjoner og intrikate mønstre fanger Ida Ekblads verker umiddelbart vår oppmerksomhet. Hennes nye utstilling på Museet for samtidkunst i 2013, vil minnes at den hadde et atskillig mer kaospregt uttrykk enn hva vi nå møter: En stramt iscenesatt presentasjon av dekorative og vakre malerier, som til og med er nymontert og elegant innrammet og montert.

Fargene er sprøyet direkte på flaten med heftige bevegelser, og relieffvirkningen får lyset til å spille med formene og skaper en dramatisk effekt. Vi aner mer enn vi kan fastslå en forankring i bestemte motiver. Det drømmeaktige og ubestemmelige blir forsterket der hvor to bilder, som viser hver sin fragmenterte verden, er samlet i én ramme. Typisk er «Ugliness Resists Static Figuration», hvor bildeelementer stritter imot å bli innordnet i den harmoniske helheten som

UHYGGELIG: Det er noe ubehagelig over «Ugliness Resists Static Figuration», noe som ytrer motstand i dette ellers så vitale verket.

ALLE FOTO: PEDER LUND

den ideale skjønnhet krever av et kunstverk. Det er noe ubehagelig og ukjent både over fargebruken og formene. Følelsen av ubygge ytrer motstand mot fargeprakt i dette ellers så vitale og livsbejende verket.

Kontrasten mellom balanse og sammenbrudd kommer også til syne i «Slums of

Ekblad lar øyen bløt ut i lærretet og skape sitt eget minster.

Den i disse koronatider ladede tittelen «Artery walls and other living soft tissues» gir assosiasjoner til skjønnheten i mikrobilder av indre organer. Det er malt med vannfarger over en forsiktig opplegging med blyant der

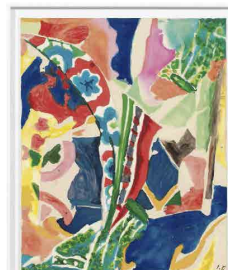
balansgangen mellom vekstkraft og sårbarhet.

Skal jeg peke på en forutsetning for at Ida Ekblads kunst vekker en så unison begeistring fra ledende museer, kuratorer og gallerister verden over, så er det hvordan hun turnerer en rikdom av kunsthistoriske referanser på en dyptlodende og suveren måte, samtidig som hun tilfører elementer som gjør dette til noe mer enn en resirkulering av konvensjoner. Begeistringen er faglig begrunnet i Ekblads fokus på visuell form som kulturelt og historisk betingede ytringer, der form og innhold utgjør en meningsfylt helhet.

Ekblads symbolspråk er mettet, teknisk avansert og sofistikert. Hun går i dialog

med tidlig abstraksjon, forankret i den esoteriske spiritualismen fra inngangen til 1900-tallet og mellomkrigstidens surrealisme. Felles for disse to retningene er referanser til studier av celleformer, indre organer og blomster som smelter sammen i drømmebilder.

Fra etterkrigstidens maleri henter Ekblad impulser fra abstrakt ekspresjonisme og Cobra-bevegelsen – den enkeltkunstneren Ekblad slekter mest på, er Asger Jorn. Men blant modernismens kunstnere har også kvinner fått en stadig mer sentral posisjon, og det virker som Ekblad plasserer seg bevisst opp mot Hilma af Klint, Frida Kahlo og Helen Frankenthaler – og ikke minst

ORGANISK LIV: «Artery walls and other living soft tissues».

KOLLAPS: I «Slums of Paradise» er tråder av tykk, hvit maling er heklet sammen til et mønster.

Louise Bourgeois som en nyskapende grafiker, installasjonskunstner og skulptør. Men det er også et solid innslag av dekorative bestrebelses i Ekblads malerier, der en modernist som Henri Matisse forenes med folkekunstens ornamentikk.

Gleden over materialenes eget uttrykk er gjennomgående hos Ekblad. En liten modell av en malt betongskulptur planlagt utført i kjempeformat, inngår også i utstillingen og peker på hvordan murvegger og maleri har inngått i en ny symbolsø

de seneste tiårene. At det dekorative i maleriet i dag er blitt revivalisert gjennom graffitien er noe å tenke på når et nytt regjeringsskifte skal utsmykke.

Ekblad aktualiserer modernismens arv ved hjelp av elementer hentet fra hennes forord som graffiti-kunstner. I de nye arbeidene blir graffitielementer innarbeidet som skjulte sitater av bokstaver vi tidligere har sett som frittstående skrift i hennes bilder. Dekorative mønstre av mer eller mindre kompliserte skriblender er et gjennomgående trekk ved graffiti som bidrar til å identifisere kunstneren.

Nødvendigheten av å utvikle en egen stil knytter kunstformen til populkulturen og reklamens vekt på gjenkjennelighet, på enkle og slående visuelle grep for å vekke oppmerksomhet. Denne kunstformens raske integrering i kunstsysteet allerede på 1980-tallet var med andre ord ingen tilfeldighet.

En personlig form er også en forutsetning for å skape et eget varemerke som kunstner i et internasjonalt marked, slik Ida Ekblad er i ferd med å gjøre.

Øivind Storm Bjerke
kunst@klassekampen.no

ØIVIND STORM BJERKE, "HEFTIG OG BEGEISTRENDE"
KLASSEKAMPEN 18 NOVEMBER 2020

PEDER LUND
Tjuvholmen allé 27
November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblad turnerer kunsthistorien suverent - uten å resirkulere.

Gjennom livlige farger, energiske komposisjoner og intrikate mønstre fanger Ida Ekblads verker umiddelbart vår oppmerksomhet. Hennes nye utstilling på galleri Peder Lund i Oslo rendyrker disse sidene ved hennes kunstnerskap. Den som husker utstillingen på Museet for samtidskunst i 2013, vil minnes at den hadde et atskillig mer kaospreg et uttrykk enn hva vi nå møter: En stramt iscenesatt presentasjon av dekorative og vakre malerier, som til og med er nennsomt og elegant innrammet og montert.

Fargene er sprøytet direkte på flaten med heftige bevegelser, og relieffvirkningen får lyset til å spille med formene og skaper en dramatisk effekt. Vi aner mer enn vi kan fastslå en forankring i bestemte motiver. Det drømmeaktige og ubestemmelige blir forsterket der hvor to bilder, som viser hver sin fragmenterte verden, er samlet i én ramme. Typisk er «Ugliness Resists Static Figuration», hvor bildeelementer stritter imot å bli innordnet i den harmoniske helheten som den ideale skjønnhet krever av et kunstverk. Det er noe ubehagelig og uskjønt både over farge bruken og formene. Følelsen av uhygge yter motstand mot fargeprakten i dette ellers så vitale og livsbejaende verket. Kontrasten mellom balanse og sammenbrudd kommer også til syne i «Slums of Paradise». Tråder av tykk, hvit maling er heklet sammen til et mønster i ferd med å bli dekket av kraftige vekstornamenter i svart og rødt, og Ekblad lar oljen blø ut i lerretet og skape sitt eget mønster.

Den i disse koronatider ladede tittelen «Artery walls and other living soft tissues» gir assosiasjoner til skjønnheten i mikrobilder av indre organer. Det er malt med vannfarger over en forsiktig opptegning med blyant der fargepigmentene suges inn i det upreparerte lerretet. Tittelen peker på det gjennomgående motivet i hennes kunst: Det organiske liv og balansegangen mellom vekstkraft og sårbarhet.

Skal jeg peke på en forutsetning for at Ida Ekblads kunst vekker en så unison begeistring fra ledende museer, kuratorer og gallerister verden over, så er det hvordan hun turnerer en rikdom av kunsthistoriske referanser på en dyptloddende og suveren måte, samtidig som hun tilfører elementer som gjør dette til noe mer enn en resirkulering av konvensjoner. Begeistringen er faglig begrunnet i Ekblads kulturelt og historisk betingede yringer, der form og innhold utgjør en meningsfylt helhet.

Ekblads symbolspråk er mettet, teknisk avansert og sofistikert. Hung går i dialog med abstraksjon, forankret i den esoteriske spiritualismen fra inngangen til 1900-tallet og mellomkrigstidens surrealisme. Felles for disse to retningene er referanser til studier av celleformer, indre organer og blomster som smelter sammen i drømmebilder.

Fra etterkrigstidens maleri henter Ekblad impulser fra abstrakt ekspresjonisme og Cobra-bevegelsen - den enkeltkunstneren Ekblad slekter mest på, er Asger Jorn. Men blant modernismens kunstnere har også kvinner fått en stadig mer sentral posisjon, og det virker som

Ekblad plasserer seg bevisst opp mot Hilma af Klint, Frida Kahlo og Helen Frankenthaler - og ikke minst Louise Bourgeois som en nyskapende grafiker, installasjonskunstner og skulptør.

Men det er også et solid innslag av dekorative bestrebelser i Ekblads malerier, der en modernist som Henri Matisse forenes med folkekunstens ornamentikk.

Gleden over materialenes eget uttrykk er gjennomgående hos Ekblad. En liten modell av en malt betongskulptur planlagt utført i kjempeformat, inngår også i utstillingen og peker på hvordan murvegger og maleri har inngått i en ny symbiose de seneste tiårene. At det dekorative i maleriet i dag er blitt revitalisert gjennom graffitien er noe å tenke på når et nytt regjeringsbygg skal utsmykkes.

Ekblad aktualiserer modernismens arv ved hjelp av elementer hentet fra hennes fortid som graffitikunstner. I de nye arbeidene blir graffitielementer innarbeidet som skjulte sitater av bokstavformer vi tidligere har sett som frittstående skrift i hennes bilder. Dekorative mønstre av mer eller mindre kompliserte skriftbilder er et gjennomgående trekk ved graffiti som bidrar til å identifisere kunstneren.

Nødvendigheten av å utvikle en egen stil knytter kunstformen til populærkulturen og reklamens vekt på gjenkjennelighet, på enkle og slående visuelle grep for å vekke oppmerksomhet. Denne kunstformens raske integrering i kunstsyste­met allerede på 1980-tallet var med andre ord ingen tilfeldighet.

En personlig form er også en forutsetning for å skape et eget varemerke som kunstner i et internasjonalt marked, slik Ida Ekblad er i ferd med å gjøre.

ØIVIND STORM BJERKE, "EXPRESSIVE AND ENTHUSIASTIC"
KLASSEKAMPEN 18 NOVEMBER 2020

PEDER LUND
Tjuvholmen allé 27
November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblad uses the history of art - without recycling it.

Through their lively colors, energetic compositions, and intricate patterns, Ida Ekblad's works instantly grab our attention. Her new exhibition at Peder Lund cultivates this dimension of her art. Those who remember her exhibition at the Museum of Contemporary Art in 2013 will recall how it displayed a more chaotic style than what encounters us now: a precisely staged presentation of decorative and beautiful paintings, ones that have even been gently and elegantly framed and mounted.

The colors have been splashed straight onto the surface with expressive movements, and the resulting relief effect causes the light to interact with the shapes to instill a sense of drama. We intuit rather than discern that the art is grounded in specific motifs. The dream-like and indistinct nature of the works becomes amplified in those cases where two pictures, displaying each their own fragmented world, are joined together in a single frame. A typical example is *Ugliness Resists Static Figuration*, where the pictorial elements struggle against being subordinated into the harmonious whole that the ideal of beauty requires from a work of art. There is something unsettling and unattractive about both the palette and the shapes. This uncanniness provides resistance against the chromatic splendor of this otherwise so vital and vivacious piece.

The contrast between balance and collapse crops up again in *Slums of Paradise*. Threads of thick, white paint have been crocheted together into a pattern that is on the verge of being covered by a powerful, expanding ornamentation in black and red, with Ekblad also letting the oil bleed out into the canvas to create a pattern of its own.

The picture *Artery Walls and Other Living Soft Tissues* - a charged title in these times of corona - evokes the beauty of microscopic images of inner organs. The work has been painted with watercolors superimposed over a delicate drawing in pencil, where the pigments have been absorbed into the unprepared canvas. The title alludes to a recurring motif in her art: organic life and the balance between dynamic growth and vulnerability.

If I were to pinpoint a reason for Ekblad's art arousing such universal enthusiasm among leading museums, curators, and gallerists the world over, it is the way she uses a wealth of references from art history in such a profound and consummate way, even as she adds elements that turn her art into something more than a recycling of conventions. This enthusiasm has a scholarly basis in Ekblad's focus on visual form as culturally and historically contingent expressions, where form and content represent a meaningful whole.

Ekblad's symbolic language is loaded, technically advanced, and sophisticated. She enters into a dialogue with early abstractionism, as grounded in the esoteric spiritualism of the

early twentieth century and the surrealism of the 1920s and 1930s. What these two movements have in common is their references to studies of cell forms, inner organs, and flowers that merge together into dreamy images.

From postwar painting, Ekblad has been inspired by abstract expressionism and the CO-BRA movement - indeed, the individual artist that Ekblad most strongly resembles is Asger Jorn. But women have also gained an ever more prominent standing among modernist artists, and it seems as though Ekblad deliberately positions herself vis-à-vis Hilma af Klint, Frida Kahlo, and Helen Frankenthaler - and not least Louise Bourgeois and her innovativeness within printmaking, installation art, and sculpture.

Decorative ambitions are very much also on display in Ekblad's paintings, however, where a modernist such as Henri Matisse is combined with the ornamentation found in vernacular art.

Joy over how materials have a distinctive expression is a recurring feature of Ekblad's art. The present exhibition also includes a small model of a painted concrete sculpture that has been planned as a monumental piece, highlighting how brick walls and painting have formed a new symbiosis in recent decades. The current revitalization of decorative painting through graffiti is something to think about now that a new government complex in Oslo will need decoration.

By using elements culled from her past life as a graffiti artist, Ekblad gives renewed currency to the modernist legacy. Her recent works incorporate graffiti elements as hidden quotations of letter types we have previously seen as standalone textual elements in her pictures. The decorative patterns of more or less complex glyphs are a recurring trait of graffiti, ones that help identify the individual artist.

The necessity of developing a style of your own links the art of graffiti to pop culture and to advertising's emphasis on recognizability, on simple and striking visual effects that capture attention. In other words, the swift integration of graffiti into the art system as early as the 1980s was no coincidence.

A personal style is also a prerequisite for creating a distinct brand as an artist in the international marketplace, as Ida Ekblad is on the verge of doing.

CAPTIONS:

UNCANNY: There is something unsettling about *Ugliness Resists Static Figuration* that adds resistance to this otherwise vital work.

ORGANIC LIFE: *Artery Walls and Other Living Soft Tissues*.

COLLAPSE: In *Slums of Paradise*, threads of thick, white paint have been crocheted together into a pattern.

Malerier du får lyst til å ta på

Anmeldelse

Yngve Sikko

Ida Ekblads første utstilling i Norge siden 2013 er en liten, fargerterk oppkvikker.

Ida Ekblad er en av Norges mest anerkjente samtidskunstnere. Det har medført at hun de siste årene har hun vært mer aktiv i utlandet enn her hjemme.

I løpet av fjoråret nådde det en foreløpig topp, da hun stilte ut samtidig i Mexico by og i Zürich. Nå har hun også kastet anker i Oslo, skaffet seg sin første norske gallerist (Peder Lund) og har sin første soloutstilling i landet siden 2013. Endelig får vi vite hva vi har gått glipp av.

Maling som ser ut som den er i ferd med å tyte ut av billedrammene og ned på gulvet. Abstrakte mønstre i knæsjefarger. Fragmenter av noe man kanskje kan kjenne igjen. Et øye? En tegneseriefigur? En blomst?

Holder på oppmerksomheten

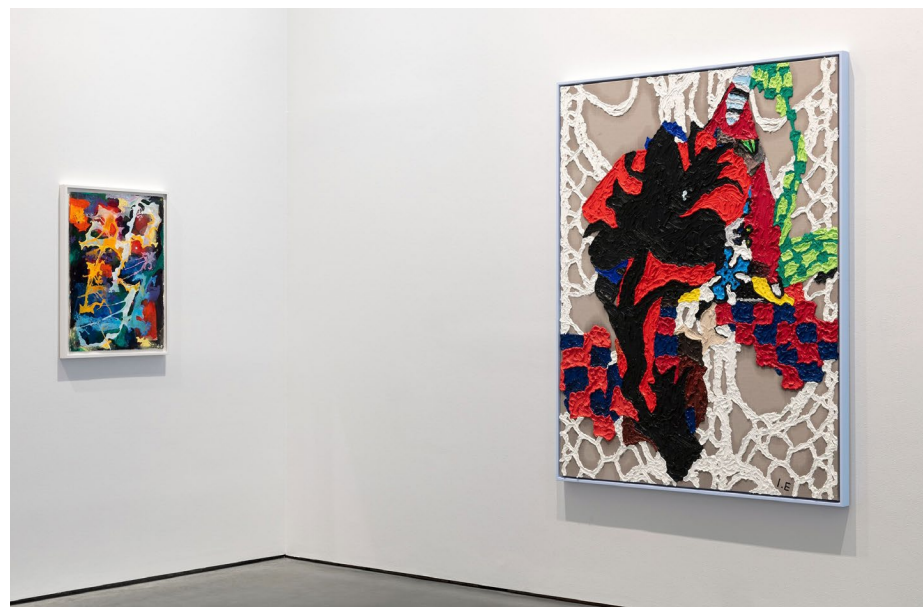
Ekblads malerier befinner seg i et appellerende grenseland mellom det figurative og det abstrakte. De er rare, men ikke ubegripelige. Med andre ord er det bilder som har evnen til å holde på oppmerksomheten.

Rommet hos Peder Lund er ikke stort. Veggene er malt nøytralt hvite. Ikke mer enn syv verker er stilt ut. Nei, Ekblad står ikke nede i entreen og roper «JEG ER HJEMME!» - hun har stille og rolig sneket seg opp i sofaen uten at vi har merket det. Sånn føles disse syv bildene.

Egentlig skulle hun returnert til Norge på en annen og mer *med-et-brak*-aktig måte. Men den planlagte utstillingen på Kunstnernes Hus denne sommeren måtte utsettes på grunn av korona.

Ekblad er kjent for sin eksperimentelle tilnærming til maling. Billakk? Perfekt å male tre med! Tekstilmaling? Perfekt for lerret. De siste årene har hun jobbet mest med det hun kaller puff, en plastbasert masse som må varmes opp før den kan males med. Resultatet er ukonvensjonelle og klumpete malerier med tredimensjonale kvaliteter.

Disse bildene er ikke malt med eksperimentell *puff*, men med tradisjonsrik ol-

Ida Ekblad har fått seg norsk gallerist (Peder Lund) og stelt i stand sin første soloutstilling i landet siden 2013. Alle foto: Ulrich Weltzien

jemaling. Den ukonvensjonelle teknikken har hun med seg videre: Hun lesser på med maling og blir ikke sur når den klumper seg.

Vil ha mer

Som alle andre kunstnere, er Ida Ekblad opptatt av referanser i den ene og andre retningen. Disse bildene bringer tankene til både japanske anime-tegneserier og moderne kunst. Og til graffiti, smijernsporter og dagligdagse gjenstander.

Det er egentlig helt underordnet. Det er ikke sånn at man trenger å vite alle ingrediensene for å ha en mening om suppen er god eller ikke. Ekblads bilder står seg på egne premisser. Fargene i seg selv gjør seg i en grå november. Tittelen viser seg egentlig god: Dette er et lite stykke av det vi ikke kan få: farger, liv, og kunst.

Apropos suppe: De syv bildene vi får se denne gangen, er et fint *hei* og et hyggelig *takk for sist*. Men først og fremst føles de som en forrett. På vei ut river man av seg munnbindet, sulten på mer, mer av det vi ikke kan få - akkurat nå.

Kunstutstilling Ida Ekblad (f. 1980, Oslo) *Slice of the Inaccessible*

Peder Lund
Tjuvholmen allé 27
Står til 13. februar

Fargene i seg selv gjør seg i en grå november

YNGVE SIKKO, "MALERIER DU FÅR LYST TIL Å TA PÅ"
AFTENPOSTEN 19 NOVEMBER 2020

PEDER LUND
Tjuvholmen allé 27
November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblads første utstilling i Norge siden 2013 er en liten, fargesterk oppkvikker.

Ida Ekblad er en av Norges mest anerkjente samtidskunstnere. Det har medført at hun de siste årene har hun vært mer aktiv i utlandet enn her hjemme.

I løpet av fjoråret nådde det en foreløpig topp, da hun stilte ut samtidig i Mexico by og i Zürich. Nå har hun også kastet anker i Oslo, skaffet seg sin første norske gallerist (Peder Lund) og har sin første solo-utstilling i landet siden 2013. Endelig får vi vite hva vi har gått glipp av.

Maling som ser ut som den er i ferd med å tyte ut av billedrammene og ned på gul- vet. Abstrakte mønstre i knæsje farger. Fragmenter av noe man kanskje kan kjen- ne igjen. Et øye? En tegneseriefigur? En blomst?

Holder på oppmerksomheten

Ekblads malerier befinner seg i et appel- lerende grenseland mellom det figurative og det abstrakte. De er rare, men ikke ube- gripelige. Med andre ord er det bilder som har evnen til å holde på oppmerksomhe- ten.

Rommet hos Peder Lund er ikke stort. Veggene er malt nøytralt hvite. Ikke mer enn syv verk- er er stilt ut. Nei, Ekblad står ikke nede i entreen og roper «JEG ER HJEM- ME!» – hun har stille og rolig sneket seg opp i sofaen uten at vi har merket det. Sånn føles disse syv bildene. Egentlig skulle hun returnert til Norge på en annen og mer *med-et-brak*-aktig måte. Men den planlagte utstillingen på Kunstnernes Hus denne sommeren måtte utset- tes på grunn av korona.

Ekblad er kjent for sin eksperimentelle tilnærming til maling. Billakk? Perfekt å male tre med! Tekstmaling? Perfekt for lerret. De siste årene har hun jobbet mest med det hun kaller puff, en plastbasert masse som må varmes opp før den kan males med. Resultatet er ukonven- sjonelle og klumpete malerier med tredimensjonale kvaliteter.

Disse bildene er ikke malt med eksperimentell *puff*, men med tradisjonsrik oljemaling. Den ukonvensjonelle teknikken har hun med seg videre: Hun lesser på med maling og blir ikke sur når den klumper seg.

Vil ha mer

Som alle andre kunstnere, er Ida Ekblad opptatt av referanser i den ene og andre retningen. Disse bildene bringer tankene til både japanske anime-tegneserier og mo- derne kunst. Og til graffiti, smijernsporter og dagligdagse gjenstander.

Det er egentlig helt underordnet. Det er ikke sånn at man trenger å vite alle in- grediensene

for å ha en mening om sup- pen er god eller ikke. Ekblads bilder står seg på egne premisser. Fargene i seg selv gjør seg i en grå november. Tittelen viser seg egentlig god: Dette er et lite stykke av det vi ikke kan få: farger, liv, og kunst.

Apropos suppe: De syv bildene vi får se denne gangen, er et fint *hei* og et hyggelig *takk for sist*. Men først og fremst føles de som en forrett. På vei ut river man av seg munnbindet, sulten på mer, mer av det vi ikke kan få – akkurat nå.

YNGVE SIKKO, "PAINTINGS YOU FEEL LIKE TOUCHING"
AFTENPOSTEN 19 NOVEMBER 2020

PEDER LUND
Tjuvholmen allé 27
November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblad is one of Norway's most acclaimed contemporary artists. As a result, she has been more active abroad than at home in recent years.

This reached its apex for the time being last year with her simultaneous exhibitions in Mexico City and Zurich. Now she has also cast anchor in Oslo, acquired her first Norwegian gallerist (Peder Lund), and is holding her first solo exhibition in Norway since 2013. We are finally getting to see what we've been missing.

Paint that seems to ooze out of the frames and down onto the floor. Abstract patterns in brash colors. Fragments of something the viewer may potentially recognize. An eye? A comic strip character? A flower?

Retaining our attention

Ekblad's paintings straddle an evocative line between the figurative and the abstract. They are strange but not incomprehensible. In other words, these are pictures that have the ability to retain our attention.

The space at Peder Lund is not large. The walls have been painted in neutral white, and no more than seven works have been put on display. Ekblad is by no means standing at the entrance shouting "I'M HOME!" – rather, she has quietly and calmly tiptoed her way to the sofa without anyone noticing. That is how these seven pictures feel.

Ekblad was actually set to return to Norway in another and more with-a-splash-like way. But the planned exhibition at Kunsternes Hus this summer had to be postponed because of the coronavirus.

Ekblad is famous for her experimental approach to paint. Car paint? Perfect for painting wood! Fabric paint? Perfect for canvases. In recent years she has mostly worked with what she calls puff, a plastic-based mass that must be warmed up before it can be used for painting. This results in unconventional and clumpy paintings with three-dimensional qualities.

The pictures currently on display have not been painted with such EXPERIMENTAL PUFF, but with traditional oil paints. Ekblad has nevertheless continued to use her unconventional technique, adding dollop after dollop of paint and not becoming grumpy when everything clumps together.

Wanting more

As all other artists, Ida Ekblad is interested in making allusions to this or that direction. These pictures evoke both Japanese anime comics and modern art, in addition to graffiti,

cast-iron gates, and items from everyday life.

This is actually more of subordinate importance. It's not like we need to know all the ingredients in order to have an opinion on whether the soup is good or not. Ekblad's pictures hold up on their own terms. The colors themselves are a boon during a gray November. The title itself turns out to be apt. This is a small slice of what we can't have – colors, life, and art.

And speaking of soup: the seven pictures we get to see this time around are a nice hello and cheerful nice to see you again. But above all they seem like an appetizer. On your way out you take off your mask, hungry for more, more of what we can't have – for the moment.

CAPTIONS:

Ida Ekblad has acquired a Norwegian gallerist (Peder Lund) and set up her first solo exhibition since 2013. All photos: Ulrich Weltzien

The colors themselves are a boon during a gray November.

Finstilt farge i seigt stoff

Ida Ekblads utstilling på Peder Lund dweler ved den kunstneriske prosessens intuisjon. *Slice of the Inaccessible* består av fire oljemalerier og tre akvareller. Ida Ekblad: "Slice of the Inaccessible", olje på lerret, 2020 © Ida Ekblad/BONO Gjengitt med tillatelse fra Ida Ekblad og Peder Lund. Foto: Uli Holz

Ida Ekblads malerier på Peder Lund bærer vitne om kunstnerens – og kunstens – kamp med verden.

ARVE RØD

Ida Ekblad: *Slice of the Inaccessible*
Peder Lund Gallery and Art Dealership
Står til 13. februar 2021

Ida Ekblads malerier taler til mange sanser. Det er først den svake eimen av linolje som møter deg, før du runder veggen mellom entré og gallerirom og møter et estetisk apparat på høyspenning. *Slice of the Inaccessible*, eller «et stykke utilgjengelighet» som vi løst kan oversette utstillingstittelen med, er selvsikker og styggvakker. Den er utført med en blanding av koloristisk finesse og en grov og autoritativ behandling av stoffet som avkrever betrakteren oppmerksomhet.

Utstillingen består av sju bilder: fire oljemalerier og tre akvareller som både overlapper i stilen og skiller seg ganske tydelig fra hverandre. Den åpenbare forskjellen er naturligvis oljefargens seige stofflighet, som Ekblad utnytter til fulle, kontra arbeidene i tyntflytende vannfarge. Sistnevnte oppleves ved første blick som en slags finstilt, avbalansert fargeessayisme; lekne forsøk med enkle symboler og abstrakt komposisjon.

Ida Ekblads kunstnerskap bærer slektskap til klassisk modernisme. Ida Ekblad: "Artery Walls and Other Living Soft Tissues", akvarell, 2020 © Ida Ekblad/BONO Gjengitt med tillatelse fra Ida Ekblad og Peder Lund. Foto: Uli Holz

Eklektisk energifelt

I et bilde som *Artery Walls and Other Living Soft Tissues* synes også referansene til klassisk modernisme tydelig – for mitt øye litt Kandinskij, litt Matisse, kanskje litt Sonia Delaunay, og ganske sikkert en drøss andre. Et gjennomgangstema i omtalen av Ekblad – og slik hun selv gjerne snakker om sitt arbeid – er nemlig mengden av påvirkninger og inspirasjonskilder i arbeidsprosessen, fra kunsthistorie, poesi og Samuel Beckett til americana, graffiti og søppelfyllinger.

Ekblad har opptrådt som et eklektisk energifelt i norsk kunst, fra hun kuraterte den viltre og epokedefinerende utstillingen *With Us Against Reality Or Against Us!* i 2005. Siden da har hun gitt den frie omgangen med materialer og remedier et ansikt i ung norsk kunst – fra malerier laget på liggende lerreter med handlevogner som «pensler» til Isa Genzken-inspirerte skulpturer og assemblasjer av skrot hun har funnet gatelangs. Skulpturene kaller hun *Drifts*, som vel må forstås som en referanse til 1950-årenes situasjonister og deres idé om «dérive» og «psykogeografi», altså den formålsløse drivingen i byrommet som skulle stimulere til kreativ-politisk forløsning og innsikt.

Akvarellen "Ice Girls" er et tegneserie-motiv i forstørret form. Ida Ekblad: "Ice Girls", akvarell, 2020 © Ida Ekblad/BONO Gjengitt med tillatelse fra Ida Ekblad og Peder Lund. Foto: Uli Holz

Spontan metode

Utstillingstittelen åpner for en tolkning også av Ekblads maleriske praksis som en form for drift eller situasjonistisk *dérive*. Den annonserter «utilgjengeligheten» kan sånn sett forstås å peke mot silingen, sorteringen og raffineringen av motiver og materie, og hvordan denne prosessen foregår på et bevissthetsnivå der kanskje ikke engang kunstnerens eget ego har adgang.

Det er dermed ikke noen overraskelse at situasjonisten og ekspresjonisten Asger Jorn og andre Cobra-malere er gjengangere som Ekblads maleriske forbilder. «Den spontane metode» som de selv holdt fram som en kunstnerisk programerklæring fordrer at metoden, den basale påføringen av maling på lerretet, må skje mest mulig intuitivt og fritt, i betydningen minst mulig styrt av ikonografi, motiv eller litterær fortelling.

Ekblad lar malingen skape en tredimensjonal relieff-effekt som er både dekorativ og konfronterende. Ida Ekblad: "Ugliness Resist Static Figuration", olje på lerret, 2020 © Ida Ekblad/BONO Gjengitt med tillatelse fra Ida Ekblad og Peder Lund. Foto: Uli Holz

Kampen med stoffet

Motivene er på sin side åpne for fortolkning, som mer eller mindre abstrakte mønstre og gjenkjennelige former. Stjerner og plantedeler anes her og der. Akvarellen *Ice Girls* må være en forstørret detalj fra en tegneserie – japansk manga, etter stilen å dømme. Hva motivene konkret viser til oppleves likevel underordnet den maleriske teknikken, som er utstillingens springende punkt.

Ida Ekblads behandling av seig farge skulpturerer og parodierer ekspresjonismens signatureffekt; den heftig rennende malingen. Ida Ekblad: "Slice of the Inaccessible", 2020, olje på lerret © Ida Ekblad/BONO Foto: Arve Rød

Ekblad påfører oljefargen i tjukke strøk, hvor malingen skaper et tredimensjonalt landskap; en relieffaktig, keramisk utseende overflate hvor fargen formelig kjemper mot tyngdekraften. Den «heftig» rennende malingen er noe vi ellers forbinder med klassisk ekspresjonistisk maleri – i sin tid et tegn på et fritt sinn, og nærmest i seg selv en garantist for innhold. Her er effekten parodiert og skulpturert i tjukk maling som henger og dingler som tannpasta rett ut av tuben. Resultatet er tvetydig dekorativt, selvbevisst og konfronterende – både vittig og gravalvorlig, som et vitne om kunstnerens og kunstens kamp med stoffet og kaoset i verden omkring.

ARVE RØD, "FINSTILT FARGE I SEIGT STOFF"
KUNSTAVISEN 24 NOVEMBER 2020

PEDER LUND
Tjuvholmen allé 27
November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblads malerier taler til mange sanser. Det er først den svake eimen av linolje som møter det, før du runder veggen mellom entré og gallerirom og møter et estetisk apparat på høyspenning. *Slice of the Inaccessible*, eller «et stykke utilgjengelighet» som vi løst kan oversette utstillingstittelen med, er selvsikker og styggvakker. Den er utført med en blanding av koloristisk finesse og en grove og autoritativ behandling av stoffet som avkrever betrakteren oppmerksomhet.

Utstillingen består av sju bilder: fire oljemalerier og tre akvareller som både overlapper i stilen og skiller seg ganske tydelig fra hverandre. Den åpenbare forskjellen er naturligvis oljefargens seige stofflighet, som Ekblad utnytter til fulle, kontra arbeidene i tyntflytende vannfarge. Sistnevnte oppleves ved første blick som en slags finstilt, avbalansert fargees-sayisme; lekne forsøk med enkle symboler og abstrakt komposisjon.

Eklektisk energifelt

I et bilde som *Artery Walls and Other Living Soft Tissues* synes også referansene til klassisk modernisme tydelig - for mitt øye litt Kandinskij, litt Matisse, kanskje litt Sonia Delaunay, og ganske sikkert en drøss andre. Et gjennomgangstema i omtalen av Ekblad - og slik hun selv gjerne snakker om sitt arbeid - er nemlig mengden av påvirkninger og inspirasjonskilder i arbeidsprosessen, fra kunst, poesi og Samuel Beckett til americana, graffiti og søppelfyllinger.

Ekblad har opptrådt som et eklektisk energifelt i norsk kunst, fra hun kuraterte den viltre og epokedefinerende utstillingen *With Us Against Reality Or Against Us!* i 2005. Siden da har hun gitt den frie omgangen med materialer og remedier et ansikt i ung norsk kunst - fra malerier laget på liggende lerreter med handlevogner som «pensler» til Isa Genzken-inspirerte skulpturer og assemblasjer av skrot hun har funnet gatelangs. Skulpturene kaller hun *Drifts*, som vel må forstås som en referanse til 1950-årenes situasjonister og deres idé om «dérive» og «psykogeografi», altså den formålsløse drivingen i byrommet som skulle stimulere til kreativ-politisk forløsning og innsikt.

Spontan metode

Utstillingstittelen åpner for en tolkning også av Ekblads maleriske praksis som en form for drift eller situasjonistisk dérive. Den annonserte «utilgjengeligheten» kan sånn sett forstås å peke mot silingen, sorteringen og raffineringen av motiver og materie, og hvordan denne prosessen foregår på et bevissthetsnivå der kanskje ikke engang kunstnerens eget ego har adgang.

Det er dermed ikke noen overraskelse at situasjonisten og ekspresjonisten Asger Jorn og andre Cobra-malere er gjengangere som Ekblads maleriske forbilder. «Den spontane metode» som de selv holdt fram som en kunstnerisk programmerklæring fordrer at metoden, den basale påføringen av maling på lerretet, må skje mest mulig intuitivt og fritt, i betydningen minst mulig styrt av ikonografi, motiv eller litterær fortelling.

Kampen med stoffet

Motivene er på sin side åpne for fortolkning, som mer eller mindre abstrakte mønstre og gjenkjennelige former. Stjerner og plantedeler anes her og der. Akvarellen *Ice Girls* må være en forstørret detalj fra en tegneserie - japansk manga, etter stilen å dømme. Hva motivene konkret viser til oppleves likevel underordnet den maleriske teknikken, som er utstillingens springende punkt.

Ekblad påfører oljefargen i tjuke strøk, hvor malingen skaper et tredimensjonalt landskap; en relieffaktig, keramisk utseende overflate hvor fargen formelig kjemper mot tyngdekraften. Den «heftig» rennende malingen er noe vi ellers forbinder med klassisk ekspresjonistisk maleri - i sin tid et tegn på et fritt sinn, og nærmest i seg selv en garantist for innhold. Her er effekten parodiert og skulpturert i tjukk maling som henger og dingler som tannpasta rett ut av tuben. Resultatet er tvetydig dekorativt, selvbevisst og konfronterende - både vittig og gravalvorlig, som et vitne om kunstnerens og kunstens kamp med stoffet og kaoset i verden omkring.

ARVE RØD, "FINE-TUNED COLOR IN A VISCOUS MATERIAL"
KUNSTAVISEN 24 NOVEMBER 2020

PEDER LUND
Tjuvholmen allé 27
November 14, 2020–February 13, 2021

Ida Ekblad's paintings at Peder Lund testify to the artist's—and art's—struggle with the world.

Ida Ekblad's paintings speak to many senses. The first thing that greets you is the faint scent of linseed oil, before you round the wall between the entrance and the gallery room and run into a high-voltage aesthetic feast. *Slice of the Inaccessible* is both self-assured and ugly in a beautiful way. It has been executed with a mix of chromatic finesse and a rough and authoritative treatment of the material, a mix that commands the viewer's attention.

The exhibition consists of seven pictures: four oil paintings and three watercolors that overlap stylistically even as they distinguish themselves pretty clearly from one another. The obvious difference is of course the one between the viscous materiality of the oil colors, which Ekblad exploits in full, and the diluted nature of the watercolors. Upon first glance, the latter appear somehow to be fine-tuned, well-balanced essays on color, with their playful experimentation with simple symbols and abstract compositions.

Eclectic energy field

A picture such as *Artery Walls and Other Living Soft Tissues* seems also to refer clearly to classical modernism—in my eye, a little bit Kandinsky, a little bit Matisse, perhaps a little bit Sonia Delaunay, and in all likelihood quite a few others. For a recurring theme in the discourse on Ekblad—indeed, a theme that often crops up when she discusses her own work—is the myriad of influences and inspirations that inform her artistic process, from art history, poetry, and Samuel Beckett to Americana, graffiti, and landfills.

Ekblad has served as an eclectic energy field within Norwegian art, ever since she curated the rambunctious and era-defining exhibition *With Us Against Reality, or Against Us!* in 2005. Since then, she has given the free exploration of materials and tools a face in young Norwegian art—from the paintings she made on horizontal canvases, with shopping carts as “brushes,” to the Isa Genzken-inspired sculptures and assemblages of junk she found on the streets. She calls the sculptures *Drifts*, which should probably be understood as an allusion to the situationists of the 1950s and their ideas of *dérive* and psychogeography, that is, the aimless wandering through the cityscape that was meant to promote creative-political breakthroughs and insights.

Spontaneous method

The exhibition title also allows for an interpretation of Ekblad's painterly practice as a form of drift or situationist *dérive*. Seen in that light, the title's proclaimed “inaccessibility” can be understood as highlighting not only how the artist sifts through, sorts, and refines images and materials, but also how this process transpires at a level of consciousness that perhaps not even the artist's own ego has access to.

Hence, it comes as no surprise that the situationist and expressionist Asger Jorn and the other COBRA painters regularly do service as Ekblad's painterly models. The "spontaneous method" that they promoted as an artistic statement requires the method—the basic application of paint to the canvas—to unfold as intuitively and freely as possible, in the sense of being as uninformed as possible by iconography, motifs, and literary narrative.

The struggle with the material

For its part, the imagery itself is open to interpretation, as more or less abstract patterns and recognizable shapes. Stars and plant parts may be discerned here and there. The watercolor *Ice Girls* must be a magnified detail from a comic book—Japanese manga, to judge from the style. What the given imagery specifically refers to seems nevertheless subordinate to the painterly technique, which is the crux of the exhibition.

Ekblad applies oil colors with thick strokes, with the paint creating a three-dimensional landscape: a relief-like, ceramic-looking surface where the color truly fights against gravity. Profusely running paint is something we otherwise associate with classical expressionist painting—at the time the sign of a free mind, virtually serving as an assurance of substantive content. Here, the effect is parodied and sculptured in thick paint that hangs and dangles like toothpaste straight from the tube. The result is ambiguously decorative, self-aware, and confrontational—both witty and deadly serious, like a witness to how both the artist and art itself struggle with the material and with the chaos of the wider world.

CAPTIONS:

Ida Ekblad's exhibition at Peder Lund dwells on the intuitive nature of the artistic process. The exhibition consists of four oil paintings and three watercolors. Ida Ekblad, *Slice of the Inaccessible*, oil on canvas, 2020 © Ida Ekblad/BONO, reproduced with permission from Ida Ekblad and Peder Lund. Photo: Uli Holz

Ida Ekblad's art bears a kinship with classical modernism. Ida Ekblad, *Artery Walls and Other Living Soft Tissues*, watercolor, 2020 © Ida Ekblad/BONO, reproduced with permission from Ida Ekblad and Peder Lund. Photo: Uli Holz

The watercolor *Ice Girls* is a magnified comic book image. Ida Ekblad, *Ice Girls*, watercolor, 2020 © Ida Ekblad/BONO, reproduced with permission from Ida Ekblad and Peder Lund. Photo: Uli Holz

Ekblad lets the paint create a three-dimensional relief effect that is both decorative and confrontational. Ida Ekblad, *Ugliness Resists Static Figuration*, oil on canvas, 2020 © Ida Ekblad/BONO, reproduced with permission from Ida Ekblad and Peder Lund. Photo: Uli Holz

Ida Ekblad's treatment of viscous color both sculpts and parodies expressionism's signature effect of profusely dripping paint. Ida Ekblad, *Slice of the Inaccessible*, 2020, oil on canvas © Ida Ekblad/BONO. Photo: Arve Rød

ARTFORUM

CRITICS' PICKS

Ida Ekblad, *SLUMS OF PARADISE*, 2020, oil on linen, 71 x 55".
OSLO

Ida Ekblad

PEDER LUND

Tjuvholmen allé 27

November 14, 2020–February 13, 2021

In *SLUMS OF PARADISE* (all works 2020), one of seven new paintings in Ida Ekblad's show "Slice of the Inaccessible," a white net seems to have captured a jumble of swirling red, black, and green patterns. The paint is applied with thick impasto, leaving deep brush marks as well as an oil-stained shadow on the unprepared canvas.

Ekblad's art possesses a gluttonous appetite for visual culture, and the above-mentioned net is an apt analogy for her paintings' wide reach, if also their arresting effect on the viewer. A small watercolor titled *ARTERY WALLS AND OTHER SOFT LIVING TISSUES* fuses Matisse-like decoration with blown-up graffiti shapes, while *ICE*

GIRLS offers an extreme close-up of a manga character's sparkling blue eye. Ekblad's paintings not only suggest that our visual culture is increasingly nonhierarchical—a shift owed to the explosive image circulation enabled by digital networks—they also tap into the mutable opticality of tablets and smartphone screens. Motifs appear pinched-and-zoomed, so that the contours between shapes, rather than complete figures, are emphasized. The impressions left by the brush on several canvases are lengthy and resemble finger marks, evoking touchscreen swipes.

Ekblad's previous show in Oslo, her hometown, took place in 2013. Beyond exhibiting internationally, Ekblad has been running Schloss, an exhibition space in Oslo (now seemingly on hiatus) where DIY-fashion and a string of music releases have accompanied the art. The vibrant eclecticism on display in "Slice of the Inaccessible" confers a similarly laid-back attitude to cross-disciplinary pollination. Style is, perhaps now more than ever, instantaneously transferable across modes of expression; where better to fix that energy than in a painting?

— Nicholas Norton

NICHOLAS NORTON, "CRITICS' PICKS: IDA EKBLAD"
ARTFORUM 24 NOVEMBER 2020

PEDER LUND
Tjuvholmen allé 27
November 14, 2020–February 13, 2021

In *SLUMS OF PARADISE* (all works 2020), one of seven new paintings in Ida Ekblad's show "Slice of the Inaccessible," a white net seems to have captured a jumble of swirling red, black, and green patterns. The paint is applied with thick impasto, leaving deep brush marks as well as an oil-stained shadow on the unprepared canvas.

Ekblad's art possesses a gluttonous appetite for visual culture, and the above-mentioned net is an apt analogy for her paintings' wide reach, if also their arresting effect on the viewer. A small watercolor titled *ARTERY WALLS AND OTHER SOFT LIVING TISSUES* fuses Matisse-like decoration with blown-up graffiti shapes, while *ICE GIRLS* offers an extreme close-up of a manga character's sparkling blue eye. Ekblad's paintings not only suggest that our visual culture is increasingly nonhierarchal—a shift owed to the explosive image circulation enabled by digital networks—they also tap into the mutable opticality of tablets and smartphone screens. Motifs appear pinched-and-zoomed, so that the contours between shapes, rather than complete figures, are emphasized. The impressions left by the brush on several canvases are lengthy and resemble finger marks, evoking touchscreen swipes.

Ekblad's previous show in Oslo, her hometown, took place in 2013. Beyond exhibiting internationally, Ekblad has been running Schloss, an exhibition space in Oslo (now seemingly on hiatus) where DIY-fashion and a string of music releases have accompanied the art. The vibrant eclecticism on display in "Slice of the Inaccessible" confers a similarly laid-back attitude to cross-disciplinary pollination. Style is, perhaps now more than ever, instantaneously transferable across modes of expression; where better to fix that energy than in a painting?